

© Lily Köhler

© Tekeningen Géwout Essenlink

e-Book ISBN 97894-6328-527-8

Paperback ISBN 97894-6328-528-5

2023, Boekenbent

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

Lily Köhler

Het kleine visje en de grote handen

Met tekeningen van
Géwout Essenlink

Inhoud

De grote rivier	7
De sportvissen	12
Biologisch - dynamisch	19
De professor	26
De dominee	32
De artiesten	38
Het nare jongentje	47
En toen gebeurde het	53

De grote rivier

Dwars door een klein landje loopt een brede rivier. Als de zon schijnt lijkt het net een geul vol diamanten.

Het zonlicht schittert op de golven en kaatste alle kleuren van de regenboog terug naar de hemel.

Als het regent en hard waait moet je uitkijken. Dan stroomt de rivier als een woesteling en is om het minste of geringste boos.

Als de mist in flarden boven het water hangt en een bleek zonnetje net kracht genoeg heeft om het water te bereiken, is de rivier op zijn liefst.

Je zou er zo een duik in willen nemen en je zachtjes mee laten drijven naar verre, vreemde landen.

Aan de rivier ligt een dorp. Aan weerskanten van het water staan lange rijen huizen en een grote brug verbindt de oevers.

In een van die huizen woont een meneer die vissen verkoopt. Warmwatervissen en koudwatervissen.

Het grootste aquarium staat in de etalage voor het raam en daarin zwemt een heel klein visje. Hij weet niet hoe hij er terecht is gekomen. Hij zwemt vrolijk en blij tussen alle grote vissen in en heeft het best naar zijn zin.

“Wat is de rivier vandaag mooi, hè?” hoort hij een grote zwarte vis tegen een gestreepte vis zeggen. “Wat een geluk dat we vlak voor het raam staan. Wij boffen maar!”

“Wat je boffen noemt,” antwoordt de gestreepte vis. “Ik zou best in de rivier willen wonen. Dan kan je tenminste dóórzwemmen.”

“Je moet niet zo zeuren,” snauwt een dikke rode vis.

“Als ’s morgens vroeg de zon opkomt en de dauw over het land hangt, dan kunnen wij dat zien. Ik ben best tevreden... het is een beetje klein, dat wel, maar alles went. Zolang de Grote Handen maar niet komen ben ik best tevreden.”

“De Grote Handen?” vraagt het kleine visje en schrikt van zichzelf dat hij dat zo maar tegen die grote vis durft te zeggen.

“Wat zijn dat?”

“Weet jij niet wat de Grote Handen zijn? Dan ben je nog wel een groentje, hoor. Probeer daar maar zo gauw mogelijk achter te komen, voordat het te laat is.”

Met een grote zwieperd van zijn staart keert de rode vis zich om en glijdt weg tussen de waterplanten.

De Grote Handen... denkt het kleine visje. Dat zijn vast vreselijk griezelige dingen waar ik bang voor moet zijn. Nou, wie dan leeft, wie dan zorgt.

Na drie rondjes zwemmen roept het kleine visje uitgelaten tegen een slakje: “Hallo! Heb je algen genoeg vandaag?”

